

[Erling Dinesen.]

sig disse opgaver sideordnet med den offentlige arbejdsformidling.

Jeg synes godt, man kan overveje dette spørgsmål, selv om jeg ikke tror på, at staten af den grund kan spare særlig mange penge. Man taler om, at der kan spares ca. 100 mill. kr. Det er højst 20, det drejer sig om for de opgaver, som har direkte med arbejdsformidling og kontrol at gøre.

SF's forslag indeholder ud over forslaget om arbejdsformidlingens overgang til fagbevægelsen andre bestemmelser, bl. a., at arbejdssøgende ikke er pligtige til at modtage anvist arbejde, hvis der er urimelig langt fra bopæl til arbejdsplads, eller hvis der skal skiftes bopæl. Jeg vil bare sige, at det ikke er normalt, at anvisning sker på disse vilkår, men jeg vil da gerne være med til i udvalget at undersøge, om vi kan finde smidigere regler end de regler, der gælder i dag, og som arbejdsløsheds-kasserne og fagbevægelsen jo selv har været med til at udforme. Det er nemlig tilfældet.

Det er også foreslået, at arbejdssøgende ikke må anvises til arbejde mellem kl. 20 og kl. 05, medmindre det drejer sig om særlig samfunds-nødvendig virksomhed. Jeg vil gerne sige, jeg er meget betænkelig ved noget sådant, fordi det er et direkte indgreb i de kollektive overenskomster, og jeg synes nok, vi adskillige gange herinde har fået besked på, at dem skal vi holde fingrene fra.

Så er det foreslået, at der ved anvist arbejde mindst skal betales løn svarende til den løn, der gælder for den pågældendes hidtidige fagområde. Her vil jeg gerne sige, at der altid skal ydes overenskomstmæssig løn, det kan der ikke være tvivl om, de regler gælder også i dag. Skal man gå videre i overensstemmelse med det, der nu foreslås, tror jeg nok, vi bliver suilet over for et hav af problemer, og det må da vist undersøges meget grundigt først.

Spørgsmålet om fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under uforskyldt ledighed tror jeg ikke man kan klare så let, som SF foreslår det. Jeg tror for det første ikke, man kommer uden om en overgrænse. For mange er der meget store udgifter forbundet med at udføre et arbejde, og dertil kommer så, at disse udgifter varierer meget stærkt for de enkelte lønmodtagere. Jeg synes nok, jeg har grund til at understrege, at det var

et afgørende fremskridt, vi opnåede med 90 pct.s reglen. Vi fik en væsentlig bedre understøttelsesordning, end vi hidtil havde haft. Jeg erkender, at der er mangler ved systemet, som vi er parat til at diskutere, det gælder navnlig den sene regulering af dagpengesatsen, navnlig med de ganske betydelige prisstigninger, som vi jo har oplevet igennem de sidste måneder. Vi er positivt indstillet over for en drøftelse af det problem her, og vi kan drøfte det nærmere i udvalget.

Lad mig endelig sige om SF's forslag, at man jo ikke vil have arbejdsformidlingskontorerne nedlagt, man vil have dem overtaget af fagbevægelsen, fordi man, som det siges, så kan råde over den nødvendige viden på det sociale og juridiske område. Det lyder meget kønt, men så vidt jeg kan se også meget naivt, og jeg tror, fagbevægelsen vil betakke sig for at skulle overtage arbejdsformidlingskontorerne og dermed forpligte sig til at løse de opgaver, som i dag påhviler arbejdsformidlingskontorerne, og som vi allerede har nævnt en del af. Den eneste forklaring, jeg kan finde på dette forslag, er, at SF åbenbart er skræmt fra vid og sans over, at kommunisterne nu også er repræsenteret i folketinget.

Bay (FP):

Jeg skal på mit partis vegne takke for det af hr. Freddy Madsen m. fl. fremsatte forslag. Vi ser gerne i min gruppe, at arbejdsformidlingens kolossalt dyre apparat føres bort fra de offentlige kasser. Vi ser her ikke en dobbeltadministration, men en tredobbeltdadministration, der efter min mening er meget, meget overflødig, og som er alt, alt for dyr.

Nu bliver det nævnt, at der kun kan spares 20 mill. kr., men ikke desto mindre står der i anmærkningerne til finanslovsforslaget for 1974-75, at hele apparatet koster lige ved 90 mill. kr. Det nævnes samme sted, at man har skaffet arbejde til 220.000 mennesker. Det får jeg til at blive til 400 kr. pr. anvist arbejde. Det var vist en god forretning at få privat, hvis det kunne lade sig gøre at få så mange penge ind for hver.

Hver gang det offentlige overtager kontorer, så har vi vor gode engelske ven Parkison med i billedet med det samme, for der er nemlig ikke ret megen respekt for de offent-